

Arrest

nr. 135 308 van 17 december 2014
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de stad ANTWERPEN, vertegenwoordigd door de burgemeester.

DE VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Georgische nationaliteit te zijn, op 21 november 2011 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de mededeling van een loketbediende van de stad Antwerpen van 20 oktober 2011 dat aan de aanvraag van verzoekster geen gevolg wordt gegeven.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien het arrest nr. 131 349 van 14 oktober 2014 waarbij de debatten worden heropend.

Gelet op de beschikking van 22 oktober 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 18 november 2014.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat R. BELDERBOSCH, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat K. MAEYAERT, die *loco* advocaat M. COTTYN verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoekster die verklaart van Georgische nationaliteit te zijn, vult op 15 maart 2011 een inlichtingenblad van de stad Antwerpen in.

Op 31 maart 2011 deelt de stad Antwerpen aan verzoekster mee dat haar aanvraag tot inschrijving op basis van gezinshereniging met een EU-burger van 21 maart 2011 genoteerd is, en wordt haar gevraagd om een gelijkvormigheidsattest voor te leggen.

Op 18 juli 2011 wordt het gelijkvormigheidsattest opgesteld op 15 juli 2011 ingediend.

Op 3 augustus 2011 deelt de stad Antwerpen aan verzoekster mee dat het gelijkvormigheidsattest moet gelegaliseerd worden.

Op 20 oktober 2011 deelt de loketbediende aan verzoekster het volgende mee. Dit is de bestreden beslissing:

“(...) We hebben uw aanvraag tot inschrijving goed ontvangen. Aan uw vraag kunnen we echter geen gevolg geven:

De wet van 8 juli 2011 – in werking getreden op 22 september 2011 – heeft de voorwaarden voor gezinshereniging gewijzigd, waardoor het niet meer mogelijk is om een verblijf aan te vragen als ouder van een meerderjarig Belgisch kind.

De nieuwe regels en voorwaarden gelden voor alle aanvragen gezinshereniging die op 22/9/2011 nog niet (definitief) beslist zijn. De wet voorziet geen overgangsregeling. Daardoor zijn de wijzigingen van de wet onmiddellijk van kracht. (...)”

2. Over de ontvankelijkheid

2.1. In het arrest nr. 131 349 van 14 oktober 2014 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) waarbij de debatten in deze zaak werden heropend, wordt gesteld dat *in casu* niet kan worden uitgesloten dat het schrijven van een bediende van het centraal loket van de stad Antwerpen van 20 oktober 2011 de rechtstoestand van de verzoekende partij niet wijzigt. In de brief wordt immers niet alleen informatie verstrekt over de ingevolge de wet van 8 juli 2011 gewijzigde voorwaarden voor gezinshereniging, maar lijkt er met de zin “[a]an uw aanvraag kunnen we echter geen gevolg geven” ook een beslissing genomen te zijn inzake de aanvraag tot inschrijving van de verzoekende partij.

Ter zitting van 18 november 2014 gaan de partijen in op wat zij in het verzoekschrift respectievelijk de nota hebben uiteengezet en onthouden zij zich van discussie over de vraag of deze mededeling een aanvechtbare rechtshandeling is.

2.2. Er dient echter op te worden gewezen dat eerst de vraag rijst naar het belang van de verzoekende partij bij huidig beroep.

Overeenkomstig artikel 39/56, eerste lid van de vreemdelingenwet kunnen de beroepen bedoeld in artikel 39/2 van dezelfde wet voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) worden gebracht door de vreemdeling die doet blijken van een benadeling of van een belang. Uit de memorie van toelichting bij het wetsontwerp waarbij voornoemde bepaling in de vreemdelingenwet werd ingevoerd, blijkt dat voor de interpretatie van het begrip ‘belang’ kan worden verwezen naar de invulling die de Raad van State aan hetzelfde begrip heeft verleend (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer, 2005-06, nr. 2479/001, 118). Volgens vaststaande rechtspraak van de Raad van State moet het belang persoonlijk, rechtstreeks, actueel en geoorloofd zijn (RvS 4 augustus 2005, nr. 148 037). Het actueel karakter van het belang houdt in dat het belang moet voorhanden zijn zowel op het ogenblik van het indienen van het beroep tot nietigverklaring, als op het tijdstip dat de Raad uitspraak doet over het beroep.

Opdat de verzoekende partij een belang zou hebben bij de vordering volstaat het niet dat zij gegriefd is door de bestreden rechtshandeling, m.a.w. een nadeel erdoor ondervindt. De vernietiging van de bestreden beslissing moet aan de verzoekende partij bovendien enig voordeel verschaffen, een nuttig effect sorteren.

Er dient te worden vastgesteld dat de eventuele nietigverklaring van deze mededeling de verzoekende partij geen nut oplevert. Met toepassing van het algemeen rechtsbeginsel van de onmiddellijke uitwerking van een nieuwe wet, dient erop gewezen te worden dat het bestuur de nieuwe artikelen 40*bis* en 40*ter* van de wet van 15 december 1980 zoals gewijzigd door de wet van 8 juli 2011 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen wat betreft de voorwaarden tot gezinshereniging (BS 12 september 2011), moet toepassen. Deze nieuwe artikelen voorzien niet in de mogelijkheid om een recht op verblijf toe te kennen aan de verzoekende partij als ascendent van een meerderjarige Belg. Het declaratoir karakter van het recht op verblijf doet geen afbreuk aan hetgeen voorafgaat, daar het een recht dat afgeschaft werd niet kan doen herleven (GwH 26 september 2013, nr. 121/2013, overwegingen B.66.1-B.67).

De verzoekende partij benadrukt dat haar aanvraag werd ingediend op 21 maart 2011, dit is voor de inwerkingtreding van de nieuwe wet, en dat haar gevraagd werd “zo spoedig mogelijk” het

gelijkvormigheidsattest in te dienen. De verzoekende partij verwijt de verwerende partij dat enkel “zo spoedig mogelijk” werd vermeld en niet “binnen de drie maanden” omdat zij alsdan al het mogelijke had gedaan om dit document toch binnen de drie maanden in te dienen. Er dient op te worden gewezen dat de bewoordingen “zo spoedig mogelijk” wijzen op een zekere dringendheid. Alleszins wordt niet betwist dat de aanvraag werd ingediend voor de wetswijziging maar dat deze niet volledig was.

De Raad wijst erop dat in het arrest van 26 september 2013 het Grondwettelijk Hof aangaf dat indien de wetgever een beleidswijziging noodzakelijk acht, hij vermog te oordelen dat die wijziging onmiddellijk ingaat en in beginsel is hij er niet toe gehouden in een overgangsregeling te voorzien. Uit de totstandkoming van de wet van 8 juli 2011 blijkt dat de wetgever immigratie via gezinshereniging heeft willen beperken om de migratiedruk te beheersen en misbruiken heeft willen ontmoedigen. Het Hof stelt dat vreemdelingen die een toelating tot verblijf willen verkrijgen, ermee rekening dienen te houden dat de immigratiewetgeving van een Staat om redenen van algemeen belang kan worden gewijzigd. In die context is de onmiddellijke inwerkingtreding van de wet niet zonder redelijke verantwoording.

Tevens wordt erop gewezen dat het algemeen rechtsbeginsel van de onmiddellijke uitwerking van een nieuwe wet, impliceert dat deze nieuwe wet in beginsel onmiddellijk toepasselijk is, niet alleen op wie zich in haar werkingssfeer begeeft, maar ook op wie zich reeds tevoren in die werkingssfeer bevond. Derhalve is een nieuwe wet in de regel niet enkel van toepassing op de toestanden die na haar inwerkingtreding ontstaan, maar ook op de toekomstige gevolgen van een onder de vroegere wet ontstane toestand, die zich voordoen of die voortduren onder de gelding van de nieuwe wet (RvS 11 oktober 2011, nr. 215.708) voor zover die toepassing geen afbreuk doet aan reeds onherroepelijk vastgestelde rechten (Cass. 18 maart 2011, AR C100015N; Cass. 28 februari 2003, AR C100603N; Cass. 6 december 2002, AR C000176N; Cass. 14 februari 2002, AR C000350N; Cass. 12 januari 1998, AR S970052F). De Raad ziet dan ook niet in op welke manier de verzoekende partij een onderscheid meent te kunnen maken tussen aanvragen die volledig in orde waren op het ogenblik van de aanvraag, en andere aanvragen. De Raad wijst er tevens op dat het niet zijn bevoegdheid als annulatierechter is om te beoordelen of aanvragen op het moment van de aanvraag volledig in orde waren. De verzoekende partij maakt dan ook niet aannemelijk dat op haar ten tijde van de inwerkingtreding van de nieuwe wet nog hangende aanvraag, deze nieuwe wet niet van toepassing zou zijn.

Bijgevolg heeft de verzoekende partij geen belang bij het aanvechten van een mededeling die stelt dat zij door een wetswijziging niet meer in de voorwaarden verkeert om een aanvraag gezinshereniging in te dienen (GwH 26 september 2013, nr. 121/2013, overwegingen B.66.1-B.67). Het bestuur kan immers enkel opnieuw vaststellen dat de verzoekende partij niet in deze voorwaarden verkeert.

Het beroep is onontvankelijk wegens gebrek aan belang.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventien december tweeduizend veertien door:

mevr. A. DE SMET,
dhr. M. DENYS,

kamervoorzitter,
griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET